

בעקבות המלחמה - בכלל - ... ולזכרה של טרודה ז"ל - בפרט
XX

אבי חיה עם הרגשת עצב ודאגה - אם כי אבי עובדת ומתפקדת כראוי (חוץ מכאבי בטן וגב).
בשאלת באמת השאלה עד מתי יימשך המצב - אנחנו כעם כה קטן וארץ כה קטנה צרי-
כים להמצא תמיד באיזונים, ברציחות והרג באנשים החפים מפשע.
כשראיתי בטלביזיה את המחבלים בבי ה 14 - ילדים כה קטנים וצעירים שהם אפילו
לא יודעים למה שהם הולכים עבור כסף, וזה מה שמפליא אותי למה יש אנשים החשים
את השבוא והקבאות לעם אחר, - בודאי אלה הם לרוב אנשים פרימיטיביים שלא
יודעים קרוא וכתוב והם חושבו כבר שבים לשבוא ולהשמיד.
גם הבנתי שאלה הם מהגרים מארצות שובות שסבלו עובי ופחד ומוכנים בשביל קצת
כסף לבוא ולהרוג אנשים חפים מפשע.
יש לציין שהעולם משופע בטכניקה מתקדמת בהרבה שטחים - בחמוש וברפואה. הרי
כל התעשייה זקוקה כאן לידע ולטכניקה מתקדמת, בכון הוא שארה"ב ובה"מ הן שתי
המעצמות הגדולות החיות הרבה שבים עם תחרות מתמדת ביניהן.
מספיק כבר שכל כך הרבה אנשים נהרגים בתאונות דרכים מתיים, בוסף לכך מזהום
אוויר ועוד מחלות כה רבות שרופאים ובעלי הידע השונים לא מצליחים לפענח או
לרפא.

הרבה שבים שאני מרגישה חולי בגוף ושם ישנה גם הנפש שמתפקדת קצת - כפי שהנבי.
אבי במשך השבתיים האחרונות שאני בבית מרגישה שעוד לא התאקלמתי בבית מחדש.
היחס אלי יפה ובסדר, אבל אבי לא מגיבה כבר על תופעות של מחלות שאני מרגי-
שה בפנים, ואני כבר אדישה מאד לגבי מה שיהיה. אבל לצאת מהבית, מצד שני
זה לא פשוט, אני מרגישה שאני כה קשורה למשק, וקשה להחליט מה לעשות, כי
סוף סוף אני בעוד חמש שנים בת 50 - והשנים הכי יפות עברו עלי פה, חלק
מהשנים האלה שהיו לי פה בקיבוץ הם הרבה בזכותו של שלמה וטרודה. בין שלמה
ובני - הרבה תכונות שהיו משותפות בינו לביני.

אולי הייתי צריכה לצאת קצת מהבית כשהייתי יותר צעירה אבל האמת היא שלא
יכולתי להשאיר את טרודה ז"ל לבדה, כי אבי יודעת ששלמה ואני הסננו לה הרבה
אושר והיא עזרה לנו מאד. אנחנו שנינו הערכנו אותה והתיחסנו אליה כאל אמא
שניה. אני תמיד התיחסתי לטרודה בכבוד! ברצון הייתי מבקת לה את הבית,
מגהצת בשבילה, מכבסת ובמיוחד בשנים האחרונות כשהיא היתה כה חולה. וכך שבסוף
התמוטטתי גם אני.

אין ספק שהיא חסרה לי מאד וכן שלמה, אם לשיחה, לויכוח ולעצה טובה.
תהיה בשמחה צרורה בצרור החיים.

מרים אברהמי